

*Безродних І. Г.,
кандидат філологічних наук,
доцент кафедри англійської філології
Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара*

LET US REAP OUR JOYS: СТИЛЬОВА СПЕЦИФІКА ПОЕТИЧНОГО НАРАТИВУ ЛЮБОВНОЇ ЛІРИКИ ТОМАСА КЕР'Ю

Анотація. У цій науковій розвідці розглянуто творчі здобутки одного з найяскравіших представників поетичної куртуазної традиції Англії XVII століття, який входив до літературного угруповання «кавалерів», Томаса Кер'ю в соціокультурному контексті. Увагу сфокусовано на специфіці репрезентації ключових образів та мотивів у любовній ліриці літератора з акцентуванням на стильовій природі поетичного доробку автора.

Мета статті полягала в аналізі поетики любовної лірики Томаса Кер'ю, визначенні стильових домінант у його ліричному доробку, виявленні характерних рис авторської репрезентації образів та лейтмотивів у поетичному наративі.

У статті застосовується системний підхід до дослідження поетичної природи авторського наративу Томаса Кер'ю: дослідницька стратегія close («прискіпливого читання») задля виявлення стилістичних особливостей любовної лірики поета, авторських стратегій вибудовування аргументації насолоджуватися життям та віддаватися фізичному поклику кохання у віршах, присвячених спокушанню жінок, елементи соціокультурного підходу задля визначення кореляції ролі та фігури реципієнта поезій, а також ампула жінки з тогочасними приписами та заборонами, що існували в суспільстві, досвід представників рецептивної естетики задля уточнення детермінованості певних поетологічних особливостей лірики Томаса Кер'ю (еротизм, відвертості, спокушанню та фокусі на тілесності естетичними запитами придворної еліти).

У любовній ліриці Томаса Кер'ю значне місце займають вірші, які умовно можна зарахувати до категорії «спокушання, спонукання до кохання». Лейтмотивом цієї групи творів виступає заклик «*carpe diem*», або англійський його варіант – «*seize the day*», що пізніше став провідним культурним приписом епохи рококо. Томас Кер'ю незрідка потрактовує людське життя як органічне поєднання головних рокайльно забарвлених топосів – жінки, кохання, природи, закликаючи жінку не втрачати можливості, обгрунтовуючи при цьому доцільність плотських розваг як своєрідного способу протистояння плину часу.

Почасти Т. Кер'ю вибудовує свій поетичний наратив за чіткою логічною схемою, спростовує тезу про гордовитість жінки як запоруку щастя та поваги з боку чоловіків, апелюючи до законів природи, які руйнують красу, і заохочуючи жінку віддатися природному коханню. Така раціоцентрична тональність авторського дискурсу зближує Т. Кер'ю із класицистами. При цьому він вдається до реабілітації фізичного кохання як прояву людської природи, закликаючи бути вищими за соціальні умовності й приписи.

Неодноразово поет обіграє штампи неоплатонізму і петраркізму, згідно з якими фізична краса тотожна красі душевній: навіть пересічні особистості, за Т. Кер'ю, мають право на насолоду.

Перспективи подальших досліджень полягають у з'ясуванні специфіки авторської репрезентації мотивів лицарських ідеалів, характерних для інших поетів-«кавалерів», тощо.

Ключові слова: поезія, любовна лірика, авторський наратив, топос, еротизм, вуасеризм, гедонізм.

Постановка проблеми. У сучасному літературознавчому дискурсі проблема історико-літературної продуктивності творчості Томаса Кер'ю (Thomas Carew, 1594/5–1640) – яскравого представника поетичної групи «кавалерів» – все ще залишається на периферії наукового інтересу. Видається, це зумовлено як складністю проблемно-тематичного репертуару поета, що відображає всю палітру умонастроїв англійської куртуазної поетичної традиції XVII століття – буремної епохи в історії та культурі Англії, так і неоднозначним ставленням літературної критики до творчості поета – він пройшов шлях від «поета природного і невимушеного» (як його називають у Кембриджській історії англійської та американської літератури) [1], «оракула кохання» [2, с. 97] до лише «поганого Воллера»: «Carew (a bad Waller)», як оцінив його творчі пошуки незаперечний авторитет класицистичної епохи Олександр Поуп.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Стан вивченості літературної спадщини Томаса Кер'ю навряд чи можна назвати задовільним. Серед фундаментальних робіт, які скоріше є історико-літературними розвідками, спрямованими на висвітлення життя і творчого шляху літератора у складі «кавалерів», варто назвати К. Ліндсей із роботою «Поети-«кавалери» [3], більш докладне дослідження Р. Скелтон «Поети-«кавалери» [4], де стисло аналізується творчість Т. Кер'ю. Грішить неточностями й найбільш відоме дослідження К. Голідея «Поети-«кавалери» [5], в якій автор наводить детальну інформацію щодо біографії різних представників англійської поезії XVII століття.

Подекуди дослідники торкаються окремих мотивів у творчості Томаса Кер'ю, аналізу поетики яких присвятив свої розвідки Р. Ганнафорд («Моя немита муза: Сексуальна гра та соціальна адаптація у «Блаженстві» Кер'ю («*My Unwashed Muse*»: Sexual Play and Sociability in Carew's «A Rapture»)), «Самопозиціонування у «До А.Л. Спонування до кохання» Т. Кер'ю» (Self-Presentation in Carew's «To A.L. Perswasions to Love») [2; 6]. Поетична репутація Т. Кер'ю розглянута в роботах Ю.Б. Віппера [7], Г. Крейга [8], А.М. Горбунова [9] та ін. Проте варто зауважити, що дослідники не є суголосними не лише стосовно оцінки творчості Томаса Кер'ю, а й щодо власне приналежності його до «кавалерів»: зокрема, Ю.Б. Віппер зараховує його до «метафізиків», в той час як А.М. Горбунов називає чи не найталановитішим серед

«кавалерів». У вітчизняному науковому просторі можна назвати лише поодинокі розвідки, присвячені рецепції здобутків Дж. Донна та Б. Джонсона у творчості Т. Кер'ю [10], його місця у творчості інших поетів-«кавалерів» [11].

Аналіз дослідницьких праць, присвячених поезії Т. Кер'ю, засвідчив, що нині все ще не створена цілісна стереоскопічна візія художніх пошуків та творчих здобутків цього літератора. Дискусійним залишається питання стильової приналежності його поезії, яку подекуди за традицією зараховують виключно до бароко (А.М. Горбунов [9], Ю. Віппер [7]), або розглядають як відлуння маньєризму (Ф. Гендерсон) [12]. Проте вірогідною видається думка П. Бреді (P. Brady), який у роботі «Рококо проти роману Просвітництва» (“Rococo versus Enlightenment novel”), був першим, хто згадав про перехідний характер творчості другого покоління «кавалерів», та про те, що вони є предтечею стильової манери рококо в Англії [13].

Мета статті полягає у тому, щоб проаналізувати особливості поезії лірики Томаса Кер'ю, з'ясовуючи характер кореляції його художньої манери з класицистичними, бароковими та рокайльними тенденціями, акцентуючи увагу на специфіці авторської репрезентації домінуючих образів та мотивів у любовній ліриці.

Методологія дослідження вибудовується на поєднанні елементів соціокультурного підходу та дослідницької стратегії «пильного читання» (close reading). Враховувався також і досвід представників рецептивної естетики (В. Ізер, Р. Яусс), що дало виявити детермінованість певних поетологічних особливостей лірики Т. Кер'ю естетичними запитами придворної еліти.

Виклад основного матеріалу. Найбільш яскраво поетичний талент Т. Кер'ю проявився в царині любовної лірики, тому цілком природно, що вже сучасники прозвали його «оракулом любові». Сама любов постає в його творах у новому світлі, відмінному від тих офіційних уявлень, які публічно декларувалися при дворі Карла І. Якщо більшість представників королівського двору вдавалися до прилюдної маніфестації поведінкових стереотипів, в основі яких – культ платонічної любові, то Т. Кер'ю іронічно-глузливо обігрував ці стереотипи. Об'єктом його сатиричного осмислення стали, насамперед, петраркістські штампи, розтиражовані англійськими поетами Єлизаветинської доби. На відміну від Шекспіра – одного із перших англійських критиків петраркізму (згадаймо, приміром, 130 сонет), Т. Кер'ю не стільки полемізує з традиційними уявленнями про стереотипи жіночої краси, скільки переосмислює доволі популярну ідею єднання духовної та фізичної складових частин у феномені кохання. Для нього любов – це, насамперед, стихія плоті та естетизованого еротизму. Саме акцентування еротичних мотивів перетворило поета Т. Кер'ю на одного із найбільш епатажних літераторів тогочасся і, зрештою, призвело до того, що парламент звинуватив його в порнографії [14, с. 92].

Центральними топосами його любовної лірики виступають жінка, кохання і природа. Як і для інших поетів-«кавалерів», жінка для Т. Кер'ю зовсім не була недоступною богинею, яку обожнювач мав оспівувати в надії одержати ласкавий погляд як нагороду. Вона виступає, насамперед, джерелом насолоди. Їй пропонують роль у своєрідній любовній грі, результат якої постає виграшем для обох сторін. При цьому функціональні ампула жінки в цій грі можуть бути різними. Т. Кер'ю репре-

зентує її як повноцінного партнера у поезіях «Спонування до кохання» («To A.L. Persuasions to Love»), «Заперечення таємничості» («Secrecy Protested»), «Спонування до насолоди» («Persuasions to Enjoy»). Інколи вона позбавлена права голосу, і поет лише лестить її самолюбству в поезіях «Пісня. Моїй непостійній коханці» («Song. To my Inconstant Mistress»), «Пісня. Вбивча краса» («Song. Murd'ring Beauty»), «Жорстока коханка» («A Cruel Mistress»), «Божественна коханка» («A Divine Mistress»). Існує навіть кілька поетичних текстів, в яких жінка зводиться до рівня речі або замінюється частинами свого тіла – «Стрічці» («Upon a Ribbon»), «Губи та очі» («Lips and Eyes»). Ліричний герой, який втілює авторське «я», завжди нав'язує жінці свою волю: незалежно від того, яку роль відіграє жінка в любовній грі, саме чоловік виступає лідером і керує процесом.

Одним із найбільш популярних лейтмотивів лірики Т. Кер'ю є мотив спокушання жінки. Для того, щоб вступити в любовну гру, поету необхідно переконати прекрасну пані, зламати оточуючі її соціальні стереотипи. Тому велику групу поетичних творів Т. Кер'ю можна об'єднати під умовною назвою «поетичні умовляння». До цієї категорії зараховуємо кілька десятків віршів, в яких поет дає настанову молодим жінкам або переконує їх у тому, що фізичне кохання має безліч принад. Одним з яскравих прикладів цієї групи є вірш із промовистою назвою «Спонування до насолоди» («Persuasions to enjoy»).

Ця поезія і за структурою, і за смисловим пафосом суголосна тим світоглядним засадам, на яких вибудовується естетика і поетика рококо. Вона є невеликою за обсягом (лише два станци), схема римування – aa bb cc – доволі банальна. Її легко читати, а точність рим робить рядки такими, що легко запам'ятовуються. По суті, цей вірш Т. Кер'ю є типовим зразком так званих *petits vers*, що набули широкої популярності в літературі рококо. Ритм поезії досить швидкий, цього автор досягає завдяки використанню односкладових римованих слів: “eye” – “die”, “grace” – “face”, “joys” – “/des/troys” і так далі. Завдяки цьому вірш набуває легкості та мелодійності.

Тема цієї поезії – акцентування на тому, що молодість є скороминущою, вона зникає без слідів, якщо не намагатися провести її якнайвеселіше, в любовях та пестошах. Розповідь ведеться від імені ліричного героя, який використовує особові займенники – “us”, “our”. У цьому ліричному монолозі автор благає свою кохану забути про усі забобони суспільства щодо любові, інтимних стосунків та насолоджуватися життям разом зі своїм обранцем. Задля того, щоб переконати дівчину, герой наводить добре збалансовану та виважену аргументацію «за і проти», він намагається, щоб вона сама прийняла його позицію.

У цьому вірші Т. Кер'ю немає ані філософської глибини, ані емоційної напруженості, властивої Дж. Донну. Він іронізує, грає, при цьому демонструє характерне для нього, на думку Р. Скелтон [4, с. 14], навмисне ігнорування загальноприйнятих правил поведінки. І домінуюча легка тональність твору, і акцент на скороминущості буття, і заклик до насолоди – все це зближує «Спонування до насолоди» з літературою рококо, одним із ключових концептів якої виступав гедонізм.

У мініатюрному творі-пораді «Добра порада молодій дівчині» (“Good counsel to a young Maid”) поет у вельми прямолинійній формі пояснює дівчині, з якою метою обожнювач заличатиметься до неї:

Love, that in those smooth streames lyes,
Under pitties faire disguise,
Will thy melting heart surprize.
Netts, of passion finest thred.
Snaring Poems, will be spread,
All, to catch thy maiden-head.

Це послання адресоване молодій дівчині. Автор при цьому виконує роль наставника-порадника, який уникає відвертого цинізму, властивого часом поезії інших «кавалерів» – Дж. Саклінга і Р. Лавлейса. Поет насолоджується власною роллю, при цьому підводячи дівчину до несподіваної спонтанної розв'язки, що привносить у твір іронічний відтінок.

Класична тема епіталами знаходить продовження й у творі «До А.Л. Спонування до кохання» («To A.L. Persuasions to love»), в якому три рокайльно забарвлені топоси – жінка, кохання, природа – з'єднані в органічну цілісність, ім'я якій – людське життя. У цьому доволі розлогому поетичному монолозі-зверненні до молодої жінки Т. Кер'ю обґрунтовує доцільність плотських розваг як своєрідного способу протистояння плину часу.

Т. Кер'ю вибудовує свій поетичний наратив за чіткою логічною схемою: спочатку він розвінчує міф про неземну красу своєї адресатки і спроможність її краси вічно хвилювати чоловічі серця, далі він спростовує тезу про те, що її гордовите ставлення до залицяльників спроможне зробити її щасливою, апелюючи до законів природи, які руйнують найдосконалішу красу, і, зрештою, заохочує жінку віддатися пристрасному коханню, адже сама природа відвела для цього лише невеликий проміжок людського життя – молодість.

Такий майже трактатний спосіб аргументації, що визначає загальну тональність раціоцентричного авторського дискурсу, зближує Т. Кер'ю з класицистами, які, як відомо, сповідували ідеал простоти, ясності і прозорості побудови художніх текстів. На відміну від поетів-метафізиків, які віддавали перевагу ускладненим метафорам і незвичній, інколи парадоксальній образності, Т. Кер'ю вдається здебільшого до доволі банальних міркувань із приводу швидкоплинності краси:

For that lovely face will faile,
Beautie's sweet, but beautie's fraile;
'Tis sooner past, 'tis sooner done
Than Summers raine, or winters Sun:
Most fleeting when it is most deare,
'Tis gone while wee but say 'tis here.
This curious locks so aptly twined,
Whose every haire a soul doth bind,
Will change their abroun hue, and grow
White, and cold as winters snow.
That eye which now is Cupids nest
Will proue his grave, and all the rest
Will follow; in the cheeke, chin, nose
Nor hilly shall be found nor rose.

Протиставляючи нейтральні “cheek, chin, nose” і поетично забарвлені “curious locks”, “lilly”, “rose”, поет не тільки підкреслює скороминущу природу жіночої краси і спонукає «ловити мить» і насолоджуватися радіщами плоті, він позиціонує себе як мудрий поради́ник, здатний не тільки аналізувати побачене незаангажовано, але й дистанціюватися в разі невдачі від об'єкта недавніх зітхань: “Did the thing for which I sue / Only concern myself, not you”.

Аргументація Т. Кер'ю вибудовується на двох магістральних тезах. Перша з них – акцентування природної відмінності між чоловіками та жінками в їхньому ставленні до концепту фізичного кохання:

Did the thing for which I sue
Onely concern my selfe not you,
Were men so fram;d that they alone
Reap'ed all the pleasures, women none,

Якщо жінка перебуває в полоні суспільних умовностей і приховує свої справжні бажання, то чоловік, якого пихатість коханої змушує принижуватися і страждати, насправді є більш природним і чесним щодо природи.

...Be not therefore proud, and deem
All men unworthy your esteem:
For, being so, you lose the pleasure
Of being fair, since that rich treasure
Of rare beauty and sweet feature
Was bestow'd on you by nature
To be enjoy'd; and 'twere a sin
There to be scarce, where she hath bin
So prodigal of her best graces.

Друга магістральна теза цього вірша Т. Кер'ю – реабілітація фізичного кохання як прояву людської природи, що має свої права і диктує людині певні правила поведінки, які мають бути вищими за соціальні умовності й приписи, які вигадало жіноче марнославство. Тут поет щедро використовує семантику природності, що властива образності рококо. Для нього жінка – це не недосяжна богиня, краса якої є незмінною і вічною, а земне створіння, що подібне до інших об'єктів матеріального світу, а отже, тлінне і нетривке.

For time and age will work that wrack
Which time or age shall ne'er call back.
The snake each year fresh skin resumes,
And eagles change their aged plumes;
The faded rose each spring receives
A fresh red tincture on her leaves:
But if your beauties once decay,
You never know a second May.

Водночас автор виступає не лише як мудрий переко́нувач, але й як вправний спокусник. Він відкрито грає з жінкою, спекулюючи на конфлікті між соціально зумовленим і природним у жіночій натурі.

Thinke not cause men flatt'ring say,
Y'are fresh as Aprill, sweet as May,
Bright as is the morning starre,
That you are so, or though you are
Be not therefore proud, and deeme
All men unworthy your esteeme.
For being so, you loose the pleasure
Of being faire. ...

Він доводить, що, відмовляючись від кохання в молоді роки через упереджене ставлення до нього, жінка сама прирікає себе на страждання у зрілому віці:

For when the storms of time have moved
Waves on that cheek which was beloved,
When a fair lady's face is pined,
And yellow spread where once red shined;
When beauty, youth, and all sweets leave her,
Love may return, but lover never:
And old folks say there are no pains
Like itch of love in aged veins.

У цьому творі поет, за виразом Р. Скелтон, демонструє «естетичне катання по тонкому льоду» [4, с. 15]. Але він, справжній представник світського суспільства, не опускається до вульгарності. Відчувається, що поет насолоджується роллю спокусника, обігруванням соціальних і літературних норм. Дистанціюючись від “flatt’ring man” Т. Кер’ю іронізує з приводу кліше “fresh April, sweet May”, вказуючи на поверховість цих порівнянь, єдиною метою яких є улесливе спокушання.

Він вводить доволі цікавий і не позбавлений філософічності мотив відмінності між різними типами закоханих: одні грають на самолюбстві жінки, поки вона молода і прекрасна, і не спроможні на тривалі стосунки, інші ж – наділені справжньою пристрастю, яка не згасає занадто швидко.

Then wisely choose one to your friend
Whose love may, when your beauties end,
Remain still firm: be provident,
And think, before the summer’s spent,
Of following winter; like the ant,
In plenty hoard for time of scant.
Cull out, amongst the multitude
Of lovers, that seek to intrude
Into your favour, one that may
Love for an age, not for a day;
One that will quench your youthful fires,
And feed in age your hot desires.

Як бачимо, тим самим автор надає жінці право вибору, і закликає її зробити цей вибір свідомо, спираючись на розум. Т. Кер’ю зовсім не цікавить проблема шлюбу, яка турбує Р. Герріка. Він усвідомлює певну конфліктність між християнською мораллю та так званим «потягом плоті», який полюбили оспівувати «кавалери». На думку Г. Парфітт, Т. Кер’ю вважає такий конфлікт неминучим [15, с. 57]. На думку поета, немає жодної необхідності навіть намагатися його вирішити: ліричний герой, вмовляючи жінку, він пропонує їй цікаву і ризиковану гру в кохання, яку називає «sport», що лише подвоює насолоду:

Then had you reason to be scant:
But 'twere a madness not to grant
That which affords (if you consent)
To you the giver, more content
Than me, the beggar...

Неодноразово поет обігрує штампи неоплатонізму і петраркізму, згідно з якими фізична краса тотожна красі душевній. За Т. Кер’ю, навіть «common beauties» і «mean faces» мають право на задоволення від любовної гри та фізичного кохання. Тим самим він намагається піймати жінку на гачок її власного марнославства і пихатості. Її обраність зумовлена тим, що це він вибрав саме її серед інших, і за це вона має бути вдячна йому – поетові.

Завершується послання до анонімної А.Л. відвертим запрошенням до того, щоб не витратити час марно, а насолоджуватися коханням:

O then, be wise, and whilst your season
Affords you days for sport, do reason;
Spend not in vain your life’s short hour,
But crop in time your beauty’s flower,
Which will away, and doth together
Both bud and fade, both blow and wither.

Як бачимо, у цьому вірші, наратив якого вибудовується за класицистичними приписами, домінує рокайльна топика: мотив

«саге діем», акцентування на пріоритеті природи над соціальними умовностями, апологетика фізичної насолоди. Семантика художніх образів, які обігрують властивості живої природи, теж близька до рокайльної.

Тож, підсумовуючи все вищевикладене, зазначимо, що Т. Кер’ю, за яким несправедливо закріпилася репутація другорядного автора і банального імітатора, можна вважати самобутнім і доволі талановитим поетом. Він репрезентує органічне поєднання двох провідних тенденцій англійської ліричної поезії початку XVII століття – Доннівської і Джонсонівської. Будучи імітатором версифікаційних моделей Б. Джонсона, він запозичував топоси і мотиви барокової лірики Дж. Донна. Але його поетичні пошуки розгорталися в іншому соціокультурному контексті: як придворний поет-«кавалер» він стоїть на відмінній світоглядно-естетичній платформі. Адресована придворному оточенню лірика Т. Кер’ю позбавлена глибокої філософічності, що притаманна поезії Дж. Донна, і не сягає тієї сатиричної віртуозності, якою так славився Бен Джонсон. Втім вона відповідає читацьким очікуванням придворної публіки, яка з захопленням сприймає гедоністичні мотиви, відвертий еротизм і вуаеризм. Барокова поетика і класицистичні елементи в ліриці Т. Кер’ю зведені до мінімуму – вони поступаються місцем новим естетичним засадам, які, по суті, передвіщають появу нового стилю – стилю рококо.

Подальші перспективи наукових пошуків у цьому напрямі полягають у більш детальному аналізі поетичного доробку Т. Кер’ю з позицій гендерних студій, з’ясування специфіки авторської репрезентації мотивів лицарських ідеалів, характерних для інших поетів-«кавалерів».

Література:

1. Thomas Carew / ed. A. W. Ward, A. R. Waller. *The Cambridge History of English and American literature* : an encyclopedia in 18 volumes. NY : Putnam’s Sons, 1907–21. Vol. 7. URL: <http://www.bartleby.com/br/211.html>
2. Hannaford R. My Unwashed Muse : Sexual Play and Sociability in Carew’s “A Rapture”. *English Language Notes*. 1989. Vol. XXVII, № 1. P. 32–39.
3. Lindsay C.M. Cavalier poets. NY : The Abbey Press, 1974. P. 106.
4. Skelton R. Cavalier Poets. Longmans, Green & Co., 1960. 52 p.
5. Holiday C. The Cavalier Poets. NY : The Neale Publishing Company, 1911. P. 320.
6. Hannaford R. Self-Presentation in Carew’s “To A.L. Perswasions to Love”. *Studies in English Literature, 1500-1900*. 1986. Vol. 26, № 1. P. 97–106.
7. Виппер Ю. Б. Творческие судьбы и история. (О западноевропейских литературах XVI – первой половины XIX века). Москва : Художественная литература, 1990. 318 с.
8. Craig H. The literature of the English Renaissance. London, 1986. 376 p.
9. Горбунов А.Н. Поэзия Джона Донна, Бена Джонсона и их младших современников. *Английская лирика 17 века*. Москва : МГУ, 1989. 346 с.
10. Безродних І.Г. Діалог Т. Кер’ю з великими попередниками: рецепція здобутків Джона Донна і Бена Джонсона. *Держава та регіони*. Сер. Гуманіт. науки. 2011. Вип. 2. С. 4–11.
11. Безродних І.Г. “A Mob of Gentlemen who Wrote With Ease”: поезія «кавалерів» у соціокультурній перспективі. *Ренесансні Студії*. 2019. Вип. #31-32. С. 72–95
12. Henderson F.O. Traditions of Précieux and Libertin in Suckling’s Poetry. *ELH : a Journal of English Literary History*. December, 1937. Vol. 4, № 4. P. 274–298.

13. Brady P. Rococo Poetry in English, French, German, Italian. An Introduction. Tennessee, 1992. 109 p.
14. Barbour R. Wee, of th'adult'rate mixture not complaine: Thomas Carew and Poetic Hybridity. *John Donne Journal*. 1988. Vol. 7, № 1. P. 91–113.
15. Parfitt G.A E. The poetry of Thomas Carew. *Renaissance and Modern Studies*. 1968. Vol. XII. P. 56–67.

Bezrodnykh I. Let Us Reap Our Joys: stylistic peculiarity of the poetic narrative of Thomas Carew's love lyrics

Summary. The article under consideration has been devoted to the poetic heritage of one of the brightest representatives of the poetic courteous tradition of England of the XVIIth century, who is seen as one of the Cavaliers, Thomas Carew, within the sociocultural framework. The investigation has focused on the peculiarity of the key images and motives representation in the love poetry of the stated author with the emphasis on the stylistic nature of the poetic heritage of Thomas Carew.

The aim of the article has been to analyse the poetics of the love lyrics by Thomas Carew, identify the stylistic dominants in his poetry, specify the peculiar author's characteristics of the imagery and motifs representation in the poetic narrative.

Within the framework of the given investigation the systematic approach to the study of poetic nature of Thomas Carew's narrative has been applied: research strategy of close reading to identify the stylistic peculiarities of Thomas Carew's love lyrics, define the argumentative strategy to enjoy life and indulge into physical sphere of love present in the group

of love lyrics, which can be entitled as “persuasion to love” or “persuasion to enjoy”, the elements of sociocultural approach have been applied in order to distinguish the correlation between the role and figure of the poetry recipient as well as the correlation between a woman's persona and the restrictions and regulations relevant for the society of the time; the experience of the representatives of the Reader-response criticism has been taken into consideration to specify whether the poetological peculiarities of Thomas Carew's love lyrics, namely: eroticism, seduction, directness and focus on the corporeity were determined by the demands of the court elite.

It should be stated that within the framework of the poetic heritage of Thomas Carew a special place is reserved to the lyrics which can be roughly entitled as “persuasions to love, persuasions to enjoy” with the carpe diem motto or its English version – seize the day as a tenor. This motto later was adopted by the representatives of the Rococo culture. According to Thomas Carew, life is a natural combination of the prominant Rococo toposes – woman, love, nature. The narrator of the poems persuades the woman to use every opportunity to enjoy the fleeting moments of happiness to oppose the passage of time.

Carew mocks the norms and hackneyed phrases of Neoplatonism and Petrarchism which draw parallel between inner and outer beauty, emphasizing the idea that even ordinary people have right to enjoy the moment.

Prospects for future research lie in the investigation of the peculiarity of the chivalry ideals author's representation, notable for the poetic heritage of other Cavaliers.

Key words: poetry, love lyrics, author's narrative, topos, eroticism, voyeurism, hedonism.